

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **C. s.r.o** proti žalované **Radě pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Krátká 10, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2004 č. j. 8 Ca 35/2003 - 31,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2004 č. j. 8 Ca 35/2003 - 31 **se z r u š u j e** a věc **se mu v r a c í** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal včas kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2004 č. j. 8 Ca 35/2003 - 31, kterým byl odmítnut návrh (žaloba) žalobce, jímž se domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3. 12. 2003 čj. Rpo/41/01/3016, jímž mu byla podle § 8 odst. 1 zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy, za porušení § 2 odst. 4 písm. b) téhož zákona uložena pokuta ve výši 250 000 Kč a bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.

V odůvodnění napadeného usnesení Městský soud v Praze uvedl, že podle § 7b odst. 4 zákona č. 40/1995 Sb. lze podat opravný prostředek k soudu ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí.

Podle § 129 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ve věcech správního soudnictví, v nichž zvláštní zákon svěřuje soudu rozhodování o opravných prostředcích proti rozhodnutím správních orgánů podle části páté hlavy třetí občanského soudního řádu, ve znění účinném k 31. 12. 2002, lze ode dne nabytí účinnosti

tohoto zákona podat ve lhůtě 30 dnů od doručení rozhodnutí, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinak, žalobu podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního tohoto zákona, jsou-li splněny podmínky tam stanovené. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, má podání žaloby odkladný účinek.

V projednávané věci bylo napadené rozhodnutí vydáno dne 3. 12. 2002 a žalobci bylo doručeno dne 6. 12. 2002, tedy v době účinnosti části páté, hlavy třetí o. s. ř. ve znění účinném k 31. 12. 2002, kdy zákon připouštěl proti takovému rozhodnutí podat ve lhůtě 30 dnů opravný prostředek. Lhůta k podání opravného prostředku začala žalobci běžet dne 7. 12. 2002. Ode dne 1. 1. 2003 již nebylo možné podat proti rozhodnutí opravný prostředek, nýbrž žalobu podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. (podle § 129 odst. 1 s. ř. s.), a to při zachování třicetidenní lhůty ode dne doručení rozhodnutí. Žalobce tedy mohl podat žalobu proti napadenému rozhodnutí nejpozději dne 6. 1. 2003. Pokud podal žalobu až dne 4. 2. 2003, učinil tak po uplynutí zákonné lhůty a žaloba byla podána opožděně.

Městský soud v Praze žalobu odmítl jako opožděně podanou podle § 46 odst. 1 písm. b). s. ř. s.

V kasační stížnosti je namítána nezákonnost usnesení Městského soudu v Praze z těchto důvodů:

Žalobce nesouhlasí s tím, že podle § 7b odst. 4 zákona č. 40/1995 Sb. bylo možno podat proti správnímu rozhodnutí v daném případě opravný prostředek k soudu. Ust. § 7b odst. 4 zákona č. 40/1995 Sb. ve znění zákona č. 138/2002 Sb. se vztahuje ke klamavé reklamě, nikoli k reklamě skryté. Žalobce měl možnost podat proti správnímu rozhodnutí pouze žalobu, stejně jako v ostatních případech, o kterých rozhoduje žalovaná podle zákona č. 40/1995 Sb. v platném znění, s výjimkou klamavé reklamy. Žalobce byl v rozhodnutí žalované poučen o tom, že toto správní rozhodnutí je konečné a pravomocné. Proto žalobce nemohl postupovat podle § 129 odst. 1 s. ř. s., tedy podat žalobu k soudu již ve lhůtě 30 dnů, ale měl právo podat žalobu k soudu ve lhůtě 2 měsíců.

Pokud by přesto Nejvyšší soud (správně Nejvyšší správní soud) dospěl k závěru, že měl být aplikován § 7b odst. 4 zákona č. 40/1995 Sb. ve znění zákona č. 138/2002 Sb. i na rozhodnutí žalované, které se týká skryté reklamy, pak žalobce namítá, že žalovaná byla povinna jej poučit o tom, že proti tomuto správnímu rozhodnutí může podat opravný prostředek. Jelikož žalovaná tak neučinila, má žalobce za to, s ohledem na v zákoně výslovně zmíněnou podpůrnou platnost správního řádu (§ 8a zákona č. 40/1995 Sb. ve spojení s § 54 správního řádu), že napadl rozhodnutí žalované u Městského soudu v Praze včas.

Žalobce navrhl zrušení napadeného usnesení a vrácení věci Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření vyvracela důvody kasační stížnosti a navrhla její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud ze spisu Městského soudu v Praze a ze správního spisu žalované zjistil tyto skutečnosti podstatné pro posouzení věci:

Dne 7. 12. 2001 zahájila žalovaná správní řízení se žalobcem. Jeho výsledkem je shora uvedené rozhodnutí žalované, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 250 000 Kč za porušení ustanovení zákona o reklamě, jimiž je zakázána skrytá reklama, a které žalobce napadl žalobou u Městského soudu v Praze. V poučení tohoto rozhodnutí je uvedeno: „Toto rozhodnutí je konečné a nabývá právní moci dnem doručení jeho písemného vyhotovení“. Toto rozhodnutí, jak je shora uvedeno, bylo žalobci doručeno dne 6. 12. 2002.

Nejvyšší správní soud, vázán důvody a rozsahem kasační stížnosti, přezkoumal napadené usnesení a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Rozhodnutí žalované bylo vydáno a doručeno žalobci za účinnosti právní úpravy správního soudnictví v občanském soudním řádu, která rozlišovala rozhodování o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů (§ 247 a násl. o. s. ř.) a rozhodování o opravných prostředcích proti rozhodnutím správních orgánů (§ 250l a násl. o. s. ř.)

Zákon č. 138/2002 Sb., kterým se změnil (novelizoval) zákon č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy ve znění pozdějších předpisů, stanovil v § 7b odst. 4, že proti rozhodnutí orgánu dozoru (tj. i proti rozhodnutí žalované) podle tohoto zákona lze podat opravný prostředek k soudu ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Tento zákon nabyl účinnosti dnem 1. 6. 2002.

Bylo tedy povinností žalované v rozhodnutí poučit žalobce o možnosti podat proti rozhodnutí do 30 dnů opravný prostředek. O tom však žalobce poučen nebyl.

Podle § 250m odst. 2 o. s. ř., neobsahuje-li rozhodnutí řádné poučení o opravném prostředku, lze je napadnout do šesti měsíců od jeho doručení. Nepochybné je, že žalobce o opravném prostředku řádně poučen nebyl. Ustanovení § 129 odst. 1 s. ř. s. nic nezměnilo na tom, že bylo-li správní rozhodnutí doručeno do 31. 12. 2002 a neobsahovalo-li řádné poučení o opravném prostředku, šestiměsíční lhůta k podání žaloby mohla běžet ještě v roce 2003, tedy za účinnosti soudního řádu správního.

V projednávané věci byla žaloba podána dne 4. 2. 2003, tedy z hlediska šestiměsíční lhůty byla podána včas.

Právní názor Městského soudu v Praze není tedy v souladu se zákonem a kasační stížnost je důvodná. Nejvyšší správní soud proto napadené usnesení zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud v Praze je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. prosince 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

